

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **JUDr. PhDr. M. A., Ph.D.**, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 13**, se sídlem Sluneční náměstí 2580/13, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2016, č. j. 10 A 78/2012 – 26,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2016, č. j. 10 A 78/2012 – 26, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2012, č. j. 2012/01/OOS, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit stěžovateli náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 8000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žádostí ze dne 11. 9. 2011 u žalované domáhal poskytnutí informace na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Konkrétně žádal o následující informace:

1. Kolik členů má ve vaší městské části zastupitelstvo?
2. Kolik kandidátů se celkem ucházelo o zvolení do zastupitelstva vaší městské části ve volbách, které se konaly ve dnech 15. až 16. října 2010?

3. Jaký byl ke dni voleb celkový počet voličů, zapsaných ve stálém seznamu, vedeném dle § 28 odst. 1 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí? *(Do stálého seznamu se podle zákona zapisují pouze občané ČR, zapsaní v obci k trvalému pobytu.)*
4. Jaký byl ke dni voleb celkový počet voličů v dodatku stálého seznamu vedeného pro volby do zastupitelstev obcí? *(Do dodatku stálého seznamu se zapisuje na základě vlastní žádosti volič, který není státním občanem ČR, jestliže prokáže občanství členského státu EU a přihlášení se k trvalému pobytu v obci.)*
5. Kandidoval ve volbách nějaký kandidát, který nebyl státním občanem ČR? Pokud ano, kolik takových osob bylo?
6. Byl ve volbách do zastupitelstva zvolen nějaký kandidát, který nebyl státním občanem ČR? Pokud ano, kolik takových osob bylo?

Stanoviskem k žádosti o poskytnutí informací ze dne 12. 9. 2011, sp. zn. OOS/2011/09/12/Kopp, vyzval žalovaný žalobce k úhradě nákladů na vyhledání a zpracování informace v celkové výši 400 Kč „z důvodu rozsáhlého vyhledání informací“.

Žalobce reagoval stížností na postup při vyřizování žádosti o informace podanou Magistrátu hl. města Prahy jako nadřízenému správnímu orgánu. Namítl, že výše úhrady není adekvátní, neboť nepožadoval informaci, která by byla obtížně dostupná nebo bylo její vyhledávání spojeno s mimořádnými obtížemi. I v případě, že by hledání informace bylo spojeno s prací v délce dvou hodin, nešlo by o mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

O stížnosti žalobce rozhodl Magistrát města Prahy rozhodnutím č. j. S-MHMP 957267/2011, ze dne 10. 10. 2011 tak, že výši úhrady nákladů za poskytnutí informací potvrdil.

Dne 18. 1. 2012 žalovaný zaslal žalobci záznam o odložení žádosti. Žalobce s odkazem na § 17 odst. 5 informačního zákona opakovaně žádal, aby o odložení jeho žádosti rozhodl žalovaný usnesením (přípisy ze dne 11. 12. 2011 a 9. 1. 2012), což se nestalo, proto žalobce dne 27. 12. 2011 podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného. Magistrát města Prahy jako nadřízený správní orgán přikázal žalovanému, aby vydal rozhodnutí o odložení žádosti o poskytnutí informací; následně bylo žalovaným dne 22. 3. 2012 vydáno usnesení č. j. 2012/01/OOS, kterým byla žádost žalobce o poskytnutí informací odložena.

Proti usnesení o odložení žádosti se žalobce bránil žalobou, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud konstatoval, že doba vyhledávání v délce dvou hodin je adekvátní povaze vyžadovaných informací. Žalobce požadoval informace týkající se stálého seznamu voličů a jeho dodatku v období voleb v říjnu 2010, což vyžadovalo šetření v archivu žalovaného, následné zapůjčení těchto podkladů a navazující vyhledávání v jednotlivých složkách těchto podkladů; skutečnost, že bylo nutné šetření v archivu, nelze žalovanému vytýkat.

Pokud jde o pojem „mimořádně rozsáhlé šetření“ městský soud konstatoval, že sazebník žalovaného, podle kterého byly vyčísleny náklady spojené s vyhledáním a zpracováním informací požadovaných žalobcem, splňuje požadavky kladené nařízením vlády č. 173/2006 Sb., vypočtená výše nákladů 400 Kč odpovídá sazbě dle sazebníku a

pokračování

zohledňuje rovněž instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 14. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV, podle které vyhledávání informací trvající celkově méně než jednu hodinu nelze považovat za mimořádně rozsáhlé a povinný subjekt za takové vyhledání informací není oprávněn požadovat úhradu. Podle názoru městského soudu bylo stanovení výše úhrady žalovaným zcela přezkoumatelné a úvahu žalovaného, že se v daném případě jednalo o mimořádně rozsáhlé vyhledávání, nepovažoval městský soud za nepřiměřenou, excesivní ani nezákonnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhal zrušení rozsudku městského soudu, přičemž jako důvod kasační stížnosti označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Namítl, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho argumentací k výkladu pojmu „*mimořádně rozsáhlé vyhledání informací*“. Zopakoval, že podle § 17 odst. 1 informačního zákona mohou povinné subjekty kromě nákladů spojených s pořízením kopií, s opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli, požadovat úhradu i za „*mimořádně rozsáhlé vyhledání informací*“; v jiných případech *a contrario* nemůže být úhrada požadována. Z požadavku na mimořádnost takového vyhledávání vyplývá, že se nemůže jednat o běžnou praxi povinných subjektů, ale půjde o mimořádně náročné případy. K uvedenému stěžovatel odkázal na rekapitulaci průběhu projednávání novely § 17 odst. 1 informačního zákona provedené zákonem č. 61/2006 Sb., jak ji stěžovatel uvedl již v řízení před městským soudem.

Stěžovatel stejně jako v žalobě uvedl, že informace, které požadoval, se vztahovaly k volbám konaným na podzim 2010, tedy méně než jeden rok před datem podání žádosti. Šlo o informace, které nevybočovaly z běžné činnosti žalovaného a které by bylo nutné složitě vyhledávat. Vyhledávání v rozsahu dvou hodin nelze i s ohledem na velikost úřadu žalovaného a počet jeho zaměstnanců považovat za vyhledávání mimořádně rozsáhlé.

Stěžovatel dále odkázal na v žalobě uvedený jazykový a historický výklad ustanovení § 17 odst. 1 informačního zákona. Jestliže městský soud uzavřel, že při absenci právní úpravy pojmu „*mimořádně rozsáhlé vyhledání informací*“ nelze jako nezákonnou hodnotit úvahu žalovaného o tom, že vyhledávání v délce dvou hodin je vyhledáním mimořádně rozsáhlým, pak je takové posouzení nedostatečné. Stěžovatel pokládá napadený rozsudek městského soudu za nezákonný a navrhl, aby byl spolu s usnesením č. j. 2012/01/OOS, ze dne 22. 13. 2012 zrušen.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Zopakoval, že podklady pro zpracování požadovaných informací byly archivovány a zpracování žádosti tak vyžadovalo „*zapůjčení již archivovaných materiálů z archivu žalovaného, a to za účasti archivářky, dále vyhledání potřebných podkladů v jednotlivých složkách volebních materiálů a po zpracování informace bylo nutné materiály opět předat k archivaci. Vyhledání podkladů, šetření v jednotlivých složkách, zpracování informace a zpětné zařazení a předání volební*

dokumentace do archivu úřadu bylo časově náročné a představovalo náklady ve výši 2 hodin“. Žalovaný uvedl, že náklady byly vyčísleny dle veřejně dostupného sazebníku a bylo přihlédnuto k Instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 17. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV, podle níž „lze již dobu 2 hodin považovat za dobu mimořádně rozsáhlého vyhledávání a požadovat za ně úhradu...“.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Spornou otázkou je, zda se v projednávané věci jednalo o případ mimořádně rozsáhlého vyhledání informací, za které byl žalovaný oprávněn požadovat úhradu. S tím potom souvisí i to, jakým způsobem byla mimořádná rozsáhlost vyhledání informací přezkoumána krajským soudem.

Právo povinného subjektu požadovat v zákonem stanovených případech náhradu nákladů je výjimkou z obecného principu bezplatného poskytování informací. Podmínky pro předepsání úhrady za poskytnutí informací, včetně podmínek pro příp. odložení žádosti pro nezaplacení předepsané úhrady vymezuje § 17 informačního zákona.

Ustanovení § 17 odst. 1 informačního zákona stanoví, že *povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.*

Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 169a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.*

V posuzované věci žalovaný přistoupil ve smyslu shora citovaných ustanovení informačního zákona k vyžádání úhrady nákladů v celkové výši 400 Kč. Tuto skutečnost oznámil stěžovateli ve stanovisku k žádosti o poskytnutí informací ze dne 12. 9. 2011, ve kterém uvedl, že „... z důvodu rozsáhlého vyhledání informací činí náklady na vyhledání a zpracování informace (8 x krát 15 min. á 50,- Kč) 400,- Kč. Materiály vzešlé z voleb do zastupitelstev obcí konaných ve dnech 15. a 16. 10. 2010 jsou již archivovány a uloženy v prostorách archivu úřadu městské části. Zpracování požadované informace proto vyžaduje

pokračování

šetření v archivu, kde je nutné podklady vyhledat a po jejich zapůjčení opět vyhledávat přímo v jednotlivých složkách, což zabere minimálně časový rozsah dvou hodin. Částka je v tomto případě adekvátní a požadujeme uhrazení v plné výši, v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“

Nadřízený orgán, Magistrát hl. města Prahy požadavek na úhradu nákladů potvrdil a uvedl, že při absenci legální úpravy a judikatury nelze než učinit ve věci výkladu pojmu mimořádně rozsáhlé vyhledávání vlastní úsudek. K tomu využil instrukci Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 14. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV, z níž vyplývá, že vyhledání informací trvající celkově méně než jednu hodinu nelze považovat za mimořádně rozsáhlé; uzavřel, že vyhledávání a zpracování informací v celkové délce dvou hodin již lze podřadit pod pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a lze za ně požadovat náhradu.

Městský soud dobu dvou hodin posoudil jako adekvátní povaze vyžadovaných informací a k pojmu „mimořádně rozsáhlé vyhledávání“ konstatoval absenci legální definice. Dále uvedl, že sazebník žalovaného, podle kterého byly vyčísleny náklady spojené s vyhledáním a zpracováním informací požadovaných žalobcem, splňuje požadavky kladené nařízením vlády č. 173/2006 Sb. a vypočtená výše nákladů 400 Kč odpovídá sazbě dle sazebníku a zohledňuje rovněž instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 14. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV. Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že vyhledávání informací v délce dvou hodin je vyhledáváním mimořádně rozsáhlým, nelze tuto úvahu považovat za nepřiměřenou, excesivní, a tudíž nezákonnou, uvedl městský soud. Se shora uvedenými závěry se však Nejvyšší správní soud neztotožnil, neboť dospěl k opačnému závěru, totiž že v projednávané věci nebyla výše specifikovaná kritéria pro vyměření úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání splněna.

Pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ je typickým neurčitým právním pojmem. Bylo na správním orgánu jako povinném subjektu, aby v kontextu konkrétních skutkových okolností posoudil, zda projednávaný případ patří pod obsah neurčitého právního pojmu či nikoli, a to v souladu s účelem, který je § 17 informačního zákona sledován. Pokud žádá úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání, musí odůvodnit, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací a nejde o vyhledávání běžné. V písemném oznámení o požadované úhradě musí povinný subjekt uvést, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady vyčíslena, tzn., musí uvést nejen jednotkovou sazbu a počet hodin, po které by trvalo vyhledání informace, ale též náležitě odůvodnit, v čem mimořádná rozsáhlost vyhledávání spočívala.

K pojmu „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ lze poukázat na výklad, k němuž dospěli autoři komentáře k informačnímu zákonu, kteří pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací definovali takto: „*O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se pak bude jednat tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledávání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy.*“ (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2016. Praha: C. H. Beck, str. 1020). O mimořádně rozsáhlé vyhledání informací půjde

tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou. Půjde tedy především o vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti.

Žalovaný mimořádnou rozsáhlost vyhledávání odůvodnil nutností šetření v archivu v rozsahu minimálně 2 hodiny.

K argumentu nutnosti šetření v archivu (nikoli např. v kanceláři příslušného úředníka) Nejvyšší správní soud konstatuje, že sama skutečnost, že podklady byly uloženy v archivu, nepředstavuje bez dalšího naplnění podmínky mimořádné rozsáhlosti. Kromě tvrzené časové náročnosti neuvedl žalovaný žádné další důvody (např. umístění archivu na odloučeném pracovišti), proč se vyhledávání v archivu odlišuje od běžného vyhledávání. Tvrzení žalovaného, že je nutné podklady v archivu vyhledat a po jejich zapůjčení opět vyhledávat v jednotlivých složkách, není dostatečným odůvodněním mimořádné rozsáhlosti, neboť lze obecně říci, že vyhledání informace bude typicky spočívat ve vyhledání podkladů obsahujících informaci a následném vyhledání informace v těchto podkladech. Jestliže žalovaný poukazoval na nutnost účasti další osoby – archiváře - při zapůjčení podkladů, pak je nutno konstatovat, že tuto skutečnost nesdělil stěžovateli ve stanovisku k žádosti o poskytnutí informací ze dne 12. 9. 2011 v rámci odůvodnění mimořádné rozsáhlosti vyhledávání. Povinný subjekt přitom nemůže až následně doplňovat důvody žádosti úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že chtěl-li žalovaný poukázat na to, že se na vyhledávání podílela kromě osoby pověřené vyřízením žádosti i další osoba, pak bylo jistě možné, vzhledem k tomu, že stěžovatel své dotazy přesně specifikoval, pověřit (např. emailovou poštou) vyhledáním těchto přesně určených informací právě archiváře, který je mohl zaslat přímo stěžovateli. Pokud žalovaný zvolil jiný způsob vyřízení žádosti a do vyhledávání informací zapojil více osob, nemůže se odvolávat na mimořádnou rozsáhlost vyhledávání a případné zvýšené náklady přenášet na stěžovatele.

Při posuzování požadavku na úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání je třeba přihlédnout rovněž k povaze požadovaných informací a poměrům povinného subjektu. Povinným subjektem je v dané věci Úřad městské části Praha 13, tedy správní orgán s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením. Dle Nejvyššího správního soudu nelze v poměrech žalovaného a s ohledem na povahu a množství požadovaných informací dobu dvou hodin považovat za mimořádně rozsáhlé vyhledávání. A pokud jde o povahu informací - stěžovatel požadoval zcela konkrétní a přesně vymezené informace vztahující se k volbám konaným méně než 1 rok před podáním žádosti o informace (s výjimkou otázky č. 1, kterou se stěžovatel ptal na aktuální počet členů zastupitelstva). Žádost stěžovatele nelze přitom považovat např. za šikanozní, postrádající smysl či pouze učiněnou s cílem obstrukčního jednání. Stěžovatel přitom v žádosti o informace označil rovněž dokumenty (stálý seznam voličů resp. jeho dodatek), ve kterých se požadované informace nachází. Pro vyhledání či zpracování požadovaných informací tedy nemusel žalovaný vyvinout mimořádně rozsáhlou vyhledávací aktivitu a jejich poskytnutí nevyžadovalo výraznější intelektuální činnost, nebylo třeba informace vyhodnocovat či analyzovat; stačilo pouze mechanické shromáždění údajů, tzn. jejich vyhledání, sepsání a poskytnutí.

pokračování

Odkaz na § 5 odst. 2 instrukce Ministerstva spravedlnosti č. j. 286/2011-OT-OSV není v projednávaném případě případný. Ustanovení § 5 odst. 2 instrukce stanoví, že vyhledávání informací trvající celkově méně než 1 hodinu nelze považovat za mimořádně rozsáhlé, a povinný subjekt proto není oprávněn požadovat úhradu dle § 4 sazebníku; míří tedy na případy, kdy vyhledávání vyžadovalo méně než hodinu času. Z uvedeného ustanovení však nelze dovozovat bez dalšího *a contrario*, že vždy za vyhledávání přesahující 1 hodinu je povinný subjekt oprávněn podmínit poskytnutí informací úhradou nákladů. Tento nesprávný a zjednodušující výklad je podle Nejvyššího správního soudu nepřijatelný. Každou žádost o informace je vždy třeba posuzovat individuálně a jakýkoliv pašální či obecný přístup (např. dle počtu hodin vyhledávání) by byl nesprávný.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že požadavek žalovaného na úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání nelze považovat za důvodný. Žalovaný nedostatečně odůvodnil dobu potřebnou pro vyhledání požadovaných informací, resp. ani neprokázal, že by vyhledání požadovaných informací nebylo možno učinit v rámci běžné správní činnosti, ale že by v poměrech žalovaného dosáhlo skutečně mimořádné rozsáhlosti.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že v projednávané věci mělo být rozhodnutí žalovaného městským soudem zrušeno. Z povahy věci, tj. naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zde nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení, nebo vypořádání dalších žalobních námitek, které by bylo lze městskému soudu uložit, a jehož výsledkem by mohl být jiný právní závěr. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud zrušil toliko rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, městský soud by v novém rozhodnutí - vázán závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu - pouze zopakoval argumentaci Nejvyššího správního soudu a ze stejných důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného. Takový postup by neodpovídal zásadě rychlosti řízení a byl by procesně nehospodárný.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný při dalším postupu bude vycházet z toho, že nic nebrání poskytnout stěžovateli požadované informace, neboť nejsou dány podmínky pro uplatnění úhrady nákladů podle § 17 odst. 1 in fine zákona o informacích. Tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu je žalovaný podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán. Podle § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s., rozhodli-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatel má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Náhrada nákladů řízení je tvořena zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, celkem tedy 8000 Kč. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši

8000 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu